

Bilag

Nogle af udvalgets spørgsmål til udenrigsministeren tillige med dennes skriftlige svar herpå

Ad mulighederne for at ophøre med at anvende forordningen

Spørgsmål 6:

Hvilken virkning har revisionsklausulen i protokollatet for Danmark nu, hvor de øvrige EF-lande har besluttet at forlænge forordningens gyldighedsperiode? Er forordningen gældende for Danmark efter 1. marts 1983, og hvorledes vil retstilstanden være, hvis lovforslaget ikke vedtages?

Spørgsmål 7:

Med hvilken hjemmel mener udenrigsministeren, at han gennem en ensidig erklæring kan sætte en EF-forordning ud af kraft?

Spørgsmål 15:

Fremgik det af teksten til EF-forordningen vedrørende sanktioner mod Argentina, at Danmark tog forbehold?

Spørgsmål 16:

Fremgik det af den oprindelige tekst til EF-forordningen vedrørende sanktioner mod Argentina, at Italien og Irland tog forbehold?

Svar:

Ifølge Romtraktatens art. 189 er en forordning alment gyldig. Den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Spørgsmålet om, hvorvidt medlemslande kan undlade at anvende en forordning af den her omhandlede karakter, beror først og fremmest på fortolkningen af art. 224, der bl.a. omhandler foranstaltninger i tilfælde af krig eller alvorlig international spænding, der udgør en krigsstrassel.

Regeringen har til bedømmelse af dette spørgsmål henholdt sig til den fortolkning af art. 224, som den tidligere regering har lagt til grund, og som gør det muligt for et medlemsland ikke at anvende en forordning af

den her omhandlede karakter. Der kan i denne forbindelse henvises til forslag til lov om forbud mod indførsel af varer fra Argentina fremsat af udenrigsministeren den 19. maj 1982. Det hedder i bemærkningerne til dette lovforslag, »at forordningen for Danmarks vedkommende kun vil være gældende, indtil et nationalt retsgrundlag er skabt for importforbuddet«.

Da der ikke i den pågældende forordning er gjort nogen undtagelse for Danmark, er der tale om, at Danmark ophører med at anvende forordningen alene ved henvisning til art. 224.

I bemærkningerne til samme lovforslag hedder det endvidere, at »Irland og Italien kunne ikke tilslutte sig en forlængelse af ordningen og anses ikke at være bundet af den«.

Der var heller ikke for disse lande nogen undtagelse i forordningen.

Regeringen er således gået ud fra, ligesom den forrige regering, at der består en mulighed for at bringe anvendelsen af en forordning til ophør, såfremt dette kan retfærdiggøres under henvisning til art. 224. Det fremgår også af de her citerede lovbemærkninger, at dette ikke beror på, om der samtidig indføres identiske nationale importrestriktioner, og at ikke-anvendelse af en sådan forordning lige så godt kan påbegyndes i løbet af en forordnings anvendelsesperiode.

Regeringen har ikke fundet anledning til at foretage nogen yderligere retlige undersøgelser af denne fremgangsmåde. Dette skyldes, at Rådet såvel i relation til Danmark som i relation til Irland og Italien tog til efterretning, at de pågældende lande forholdt sig som angivet, og at regeringen selvsagt ikke ønsker at sætte spørgsmålstegn ved den således etablerede praksis.

Udenrigsministeren afgav på Rådsmødet den 21. februar 1983 følgende erklæring:

»Med henvisning til Rådets erklæring af 23. december 1982 vedrørende rådsforordning nr. 3482 af 23. december 1982 og under henvisning til brev af 9. marts 1982 fra den